

til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem har altid gjort sig til Talsmand for en elastisk Importregulering, og han har saa senere udtalt: „Vi ønsker ikke, at disse Love skal bortfalde, tværtimod, men vi mener, de skal forvaltes i en ærlig Aand, at der skal gøres et alvorligt Forsøg paa at drage Nytte deraf. Imidlertid har mine Partifæller bemyndiget mig til at sige, at hvis Regeringen kommer til den Overbevisning, at den ikke kan opretholde sit Standpunkt, og foreslaar at komme bort fra den, vil vi ikke lægge Hindringer i Vejen derfor.“ Det er virkelig et, om jeg saa maa sige, elastisk Standpunkt. Naar man paa den ene Side siger, at man er Tilhænger af, at der skal fortsættes, men paa den anden Side siger, at man ikke er Modstander af, at der holdes op, saa tror jeg virkelig, man er naaet saa vidt i Retning af Elasticitet, at man ikke behøver at frygte nogen Sinde at faa sin Rekord slaaet. Og det virker ganske utvivlsomt yderst uheldigt ind paa visse Kredse, idet der synes deri at ligge ligesom et Ønske om at holde en Vej aaben, ikke at afskære Forbindelsen med visse Landbokredse, som i Øjeblikket støtter det radikale Parti, og som maaske kunde tænkes at faa Anfægtelser, ikke blot paa Grund af den beskedne Rolle, der i Fremtiden er anvist det radikale Parti af Socialdemokratiet, men ogsaa paa Grund af det første Led af det ærede Medlems Udtalelser. De kan jo saa maaske beroliges ved Citering af det andet Led.

Ogsaa Socialdemokratiet har Blik for, at Elasticitet kan være af stor Værdi. Det vilde være rart, om Socialdemokratiet kunde bibringe Fagforeningerne en Overbevisning om, at Elasticitet i en Situation som den nærværende vilde være i høj Grad ønskelig. Der er for mig ingen Tvivl om, at Fagforeningernes stive System ikke virker fremmende, men hemmende paa Muligheden for at faa Erhvervsvirksomheder i Gang. Men naar alle Socialdemokratiets Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen, Hr. Borgbjerg og Hr. Stauning, stadig slaar fast, at de er ikke Beskyttelsestilhængere, og i den Anledning vender tilbage til deres Udtalelser fra 1908, saaledes som senest i Dag det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen gjorde, saa maa jo dog de Herrer derefter erkende, at de ikke er de rette til at gaa saa stærkt i Rette med de Folk, der holder paa Doktriner. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om Socialdemokraterne vilde frigøre sig noget mere, end det hidtil har været muligt for dem. Jeg

tror, det vilde være ønskeligt, om Socialdemokratiet vilde indtage et lignende fordomsfrit Standpunkt som det, det konservative Folkeparti har indtaget overfor disse Spørgsmaal, hvor vi er gaaet med til en Ordning, som vi aldrig tidligere har ønsket, men som vi har set var en Vej fremad. Det er et Bevis for, at man ikke er doktrinær. Men det andet, stadig at staa og raabe til hinanden: De er doktrinær, og De er doktrinær, og De er doktrinær, og saa selv holde paa sine egne Doktriner, det fører ikke saa forfærdelig vidt.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at den Drøftelse, der fandt Sted i Gaar, ikke paa nogen Maade var egnet til at kalde Klarhed frem over de erhvervspolitiske Problemer, som den sagdes at skulle tjene. Jeg tror overhovedet, at en Stilling som den, Socialdemokratiet tog i Gaar, er i allerhøjeste Grad velskikket til at skade det, man ønskede — og det tror jeg man oprigtigt ønskede — at gavne. For det kan ikke nytte noget, i en Situation som den foreliggende kan Socialdemokratiet ikke gøre Forsøg paa at udnytte Situationen politisk uden derved at skade det saglige Arbejde. Dette Arbejde var indledet paa en udmærket Maade af min Partifælle det ærede Medlem Hr. Drachmann, og det var saa uhyre karakteristisk for den Diskussionsform, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ved denne Lejlighed fandt passende at anvende, at han, der den Aften, det ærede Medlem Hr. Drachmann havde holdt sin Tale, var fuld af Begejstring og Anerkendelse, i Gaar tillod sig at staa paa denne Talerstol og sige til min Partifælle, at han havde vel snart faaet lært sin Tale saadan, at han kunde holde den eller i alt Fald læse den op uden at hakke for meget i den. Det er uhyre betegnende for den Tone, det ærede Medlem finder det passende at anslaa her i Tinget. (Afbrydelse af Borgbjerg). Det ærede Medlem, der jo ikke saasjældent hæver sig til en Foragt for Tingets Forretningsorden, som maaske som Foragt betragtet i og for sig kan være beundringsværdig, men som ikke kan tjene til at fremme Tingets Værdighed, anslog i Gaar en Tone, som forekom mig at ligge langt under det Niveau, paa hvilket jeg kunde ønske, at Forhandlingerne her i Salen skulde føres. Naar man saa det ærede Medlem staa heroppe og skrue sig op, søgende det ene Ord, der overbød det andet, for til sidst med en ejendommelig Glæde at fæste sig ved Ordet „Pave“, smagende paa dette Ord atter og atter, og man derefter hørte det